

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

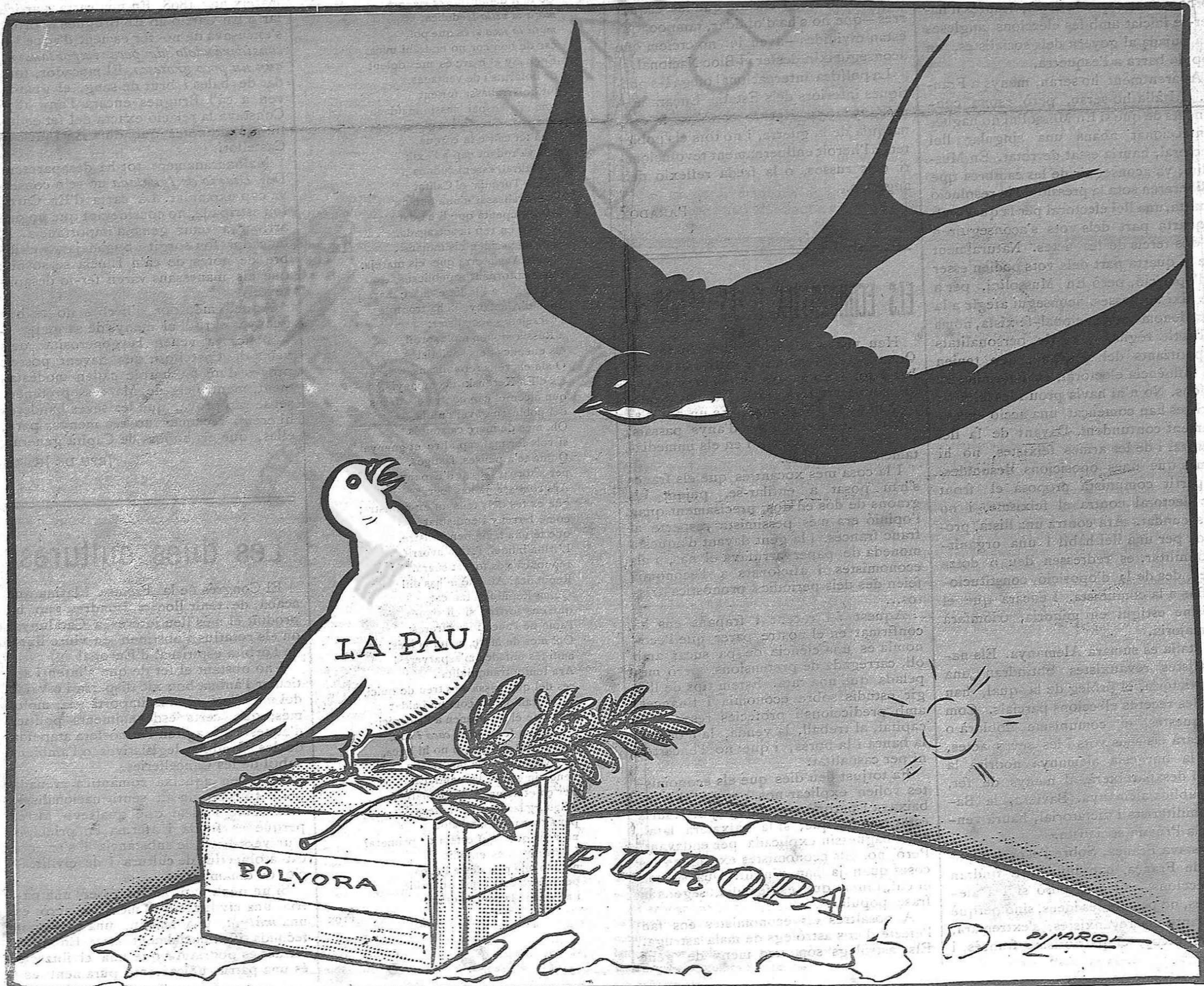
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENTRE OCELLS

—Ditxosa de tu, que tornes cada any... jo ja en fa deu que no em puc moure d'aquest recó!

Oli en un llum

Oli en un llum? Això era abans, que no pas ara. Ara ens hem quedat a les fosques. Se'ns ha condemnat a la tenebra. Què hi farem! Pacència.

Però és que, ademés de quedar-nos sense llum, estimats companys de penes i fatigues, ens quedarem sense poguer menjar res fregit, si no és fregit amb llart, o o si no es tracta d'un peix que es porti l'oli. I en quant an aquest peix, si de debò es porta l'oli, és fàcil que nosaltres no li veiem la ganya.

Aquest any, estimats companys de penes i fatigues—no es pot tenir un moment tranquil!—la collita de l'oli ha sigut dolenta. Mare de Déu! Mare de Déu! Naturalment, l'oli anirà més car que mai. Una quarta d'oli valdrà lo que val avui una ampolla de la vídua Clicquot. Que per què? Perquè n'hi haurà poc, si és que n'hi ha. Perquè s'exportarà a fora, i el Tresor Nacional—nacional no vol dir ni teu ni meu—rebrà per les primes d'aquesta exportació, deu milions de pessetes. I nosaltres, a les fosques!

Eleccions i agenes

Estan a punt de tenir lloc les eleccions italianes. Després, el 4 de maig seran les d'Alemanya. Més tard, a finals de maig, les franceses. A cada elecció, i després, mirant-les conjuntament, els nostres conservadors asseguraran que el món torna a anar cap a la dreta, després d'haver-se iniciat amb les eleccions angleses i la pujada al govern dels socialistes, un cop de barra a l'esquerra.

Aparentment ho seran, menys a França. A Itàlia ho seran, però estem convençuts de que si En Mussolini no hagués confeccionat abans una singular llei electoral, hauria estat derrotat. En Mussolini, va aconseguir de les cambres que deliberaren sota la pressió de la resolució feixista, una llei electoral per la qual amb la quarta part dels vots s'aconseguien els dos tercers de les actes. Naturalment que la quarta part dels vots podien ésser de l'oposició, però En Mussolini, per a que així no passés, aconseguí afegir a la llista denominada nacional-feixista, noms de l'antic règim, o el de personalitats simpatitzants del feixisme, que tenien una influència electoral, en determinades regions. No n'hi havia prou i les milícies feixistes han començat una acció excessivament contundent. Davant de la llei electoral i de les armes feixistes, no hi ha més que unes oposicions desunides. El partit comunista proposà el front únic electoral contra el feixisme, i no fou secundat. Ara contra una llista, protegida per una llei hàbil i una organització militar, es redressen deu o dotze llistes, des de la d'oposició constitucional fins a la comunista. I encara que el feixisme estigui en minoria, triomfarà per majoria.

A Itàlia es sumarà Alemanya. Els nacionalistes revanxistes obtindran una gran victòria, el pròleg de la qual, han estat les recents eleccions parcials. Com en aquestes, el comunisme doblarà o triplicarà els seus vots i les seves actes, però la burgesia alemanya nodrirà la dreta i desapareixerà, al menys de fet, la república alemanya. Baviera, la Baviera militarista i dictatorial, haurà vençut a la Prússia socialista.

I restava França. Sobre l'esperit republicà de França, cap influència tindran les eleccions italianes, però sí les alemanyes, no pas per les idees, sinó perquè triomfants els revanxistes, s'extremarà, per contracop, el patriotisme francès, i

així Alemanya, tornarà a enterbolir la marxa normal de les idees. El Bloc Nacional amb En Poincaré, tenien perdudes les eleccions, que anaven a guanyar les esquerres, però aquestes, en el moment psicològic del començament de la campanya electoral, es troben: a) Amb l'alça del franc, victoriós de la mandra alemanya i jueua. b) Amb la solidaritat financiera dels Estats Units i c) Amb la resurrecció amenaçadora del militarisme germànic. La baixa del franc, era la baixa d'En Poincaré. El triomf de les forces democràtiques alemanyes, el triomf del Bloc de les Esquerres franceses. Era una cosa automàtica. Ara, també automàticament, la puja del franc i dels nacionalistes alemanys, aferma la posició d'En Poincaré, i encara que les esquerres—que no s'ha d'oblidar, tampoc, que estan dividides—avenen, no creiem que aconseguixin desfer el Bloc Nacional.

La política internacional ofega les polítiques interiors dels Estats. Encara mana l'any 1914. Encara continua la monarquia de la guerra, i no tots els pobles tenen l'heroic enlluernament revolucionari dels russos, o la freda reflexió dels anglesos.

PARADOX

ELS ECONOMISTES I ELS ASTROLEGS

Heu vist això dels francs francesos? Quan escrivim aquestes ratlles han arribat a 40. Feia mesos, molts mesos, que no havien estat tan alts. En una setmana han saltat de 30 a 40. Es un bot d'aquells que recorden els d'anys passats, en temps de la guerra i en els immediataments posteriors.

I la cosa més xocant és que els francs s'han posat a enfilar-se, pujant els graons de dos en dos, precisament quan l'opinió era més pessimista respecte al franc francès, i la gent davant d'aquesta moneda de paper arrufava el nas, i els economistes i aficionats a l'economia feien des dels periòdics pronòstics tristos...

Aquest fet recent i frapant ens ha confirmat en el nostre parer que l'economia és una ciència de pa sucrat amb oli, carregada de pretensions, però més pelada que una rata. Estem tips de llegir estudis sobre economia i finances, amb prediccions i profecies respecte al capital, al treball, la venda, la moneda, la banca i la borsa, i que no l'encerten ni per casualitat.

Fa totjust deu dies que els economistes volien explicar-nos perquè el franc baixava i perquè no podia pujar. Hauria estat més bé que, si la baixa era fatal, ens l'haguessin explicada per endavant. Però, no. Els economistes expliquen les coses quan ja han vingut. Quan veuen el cul, diuen que és femella, segons la frase popular.

A nosaltres els economistes ens fan l'efecte d'uns astròlegs de mala astruga. Els astròlegs són una mena de gent

que quan anuncien el temps, unes vegades ho acerten i altres vegades no, tal com succeeix amb els que no són astròlegs. Doncs els economistes són uns astròlegs que no l'encerten mai, o quasi mai.

I ara que parlem d'astròlegs, hem de deplorar que aquesta útil classe hagi anat tan a menys en el nostre país. Ara els astròlegs i astrònoms s'han acostumat a explicar-nos el temps que feia el dia abans, en lloc d'explicar-nos el temps que ha de fer l'endemà, tal com ens ho explicava el nostre plorat amic Dionís Puig, que si de tant en tant s'equivocava, l'encertava molt més sovint que els economistes.

Creiem que ha arribat l'hora que aquests senyors es retirin i es desin, i renunciïn a parlar d'alces i baixes. Ni el Franc, ni la Pesseta, ni la Lliura, ni el Dòlar fan ja cap mena de cas d'ells. I fins sembla que tinguin part a fer-los quedar mentiders.

FULMEN

Març marçot

Crec que d'ençà que el món és món, segons la gent així ho proclama, (la cosa ve qui sap de on), el mes de març, té mala fama. Serà, pots, que al seu patró, déu de la morma i de la guerra, de la trompada i del crostó, ningú el pot veure ací a la terra. I ell empimpat i enfellonit els elements arreu revolota; com es veu fort, ensuperbit, fa sentit arreu sa poca solta. Co fa li diguin *Març marçot mata la vella tredolica;* *mata la jova* si és que pot, car de bon cor no en té ni mica. Enguany el març és més dolent de bofaruts i de ventades, tot ho arrabassa furient com si a l'espai n'essin maldades. Al rei de Grècia, rei gentil, li ha fet caure la corona, que va rodant cap a l'exil: és natural, essent rodona... Allí, a Turquia, el Califat l'ha arrabassat d'una bufada. I de l'empenta que li ha dat Europa en rep la sotragada. A l'Índia criden els indians contra Anglaterra que els mareja; i es van tornant republicans, que també a l'Índia el març marceja. Dins d'Alemanya hi ha trontoll i sacsejades socialistes; a Rússia mouen molt soroll els enemics dels sovietsistes. O sia els vells republicans, els d'En Kerenski i companyia, que alcen el cap contra els tirans del poble rus, avui en dia. Oh, mes de març calamitós si vols fer mal cap altre et guanya! Quina te'n penses, fastigós, per a torbar la pau d'Espanya? Ara com ara, ja has lograt que es fes dels teus un ex-ministre; home ferreny i endiablut que té una fama ben sinistra. L'Alba infidel, l'Alba avorrit, republicà s'és tornat suara. República? Ai, què m'has dit! Quina República tan cara que ens sortiria si ell sigués l'amo de l'auca i les cireres; Oh! mes de març, no bufis més; amb tes bufades m'esperveres! Ara tenim tranquil·litat, res del que passa ens treu de quici, estem tan quiets com un baldat dels que el sol prenen a l'Hospici. Ara anem fent, *mam, caca i non*, que és l'ideal del qui no hi lluca, sols ve a torbar la nostra son. L'encariment de la manduca. Per ço et demano, Març marçot, viuguis guardar-te la bufera per altres terres, tabalot; no veus que aquí estem de primera? I sobretot, mes enfollit, no donguis pas alés a l'Alba perquè voldria armà un bullit, i a l'ocasió la pinten calva.

FLOX

Les banderes del Bruch

Comença de pendre tons una miqueta agressius la disputa que sostenen Igualada i Manresa, respecte les banderes que assistiren a la famosa batalla del Bruch.

La presència de la bandera del Sant Crist d'Igualada, no la nega ningú. Es un fet ben provat i els manresans així ho reconeixen.

La presència de les dues banderes manresanes s'ha inventat quan ja ningú era a temps de comprovar-ho.

En aquesta qüestió, el poble que està donant proves d'una formosa generositat és Castellotí. El grup d'aquest petit poble va unir-se al sometent d'Igualada i els seus homes foren els primers d'arribar al Bruch.

El sometent de Castellotí, comandat per En Brugués va fer-se fort al *Turó dels romanins*. Des d'allí pogueren contemplar l'heroica defensa que els igualadins feien de la seva bandera, perdent-la i recobrant-la tres vegades seguides, convencent-se de l'eficàcia d'una senyera per a alçar l'esperit dels combatents.

Atacat el *Turó de la farigola* pels francesos, an En Brugués se li acudí proveir-se de senyera. Duia un mocador blau d'herbas, d'aquests tan grans que hi emboliquen els bultos els recaders i el seu fato les minyones. Clavat a un bastó per mitjà d'una esquerda al capdamunt i d'un gabarrot al cap-d'avall, fou enarborada amb tant entusiasme aquella ensenya que els francesos no pogueren guanyar el total del romanins.

El fet no ofereix cap mena de dubte: Va parlar-ne el *Diario de Igualada* el mateix any 1808. En una carta particular d'En Carrió an En Brugués el primer s'excusava de no fer esment d'aquell fet *considerándolo de poca importancia y aún un poco grotesco*. El mocador, foradat de bales i brut de sang, el guardaven a càl' Brugués encara l'any 1876. Constava la relació exacta del fet en una llibreta de notes que duia En Lluçia de Castellotí.

Malhauradament tot ha desaparegut. Del *Diario de Igualada* no se'n conserva cap exemplar. La carta d'En Carrió fou estripada, no considerant que pogués arribar a tenir gens d'importància. El mocador fou sorgit i bugadejat, i el llibre de notes de cà'n Lluçia se sospita que els manresans varen fer-lo desaparèixer.

Aquell mocador d'herbes no té ben guanyat el títol al menys de sargent?

Doncs ja veuen la generositat dels veïns de Castellotí, que havent posseït proves d'un fet heroic callen modèstament, mentre els de Manresa pretenen, sense cap prova, que les seves banderes hi eren i reclamen no res menys, per a elles, que els honors de Capità general.

JEPH DE JESPUIS

Les dues cultures

El Congrés de la Premsa Llatina que acaba de tenir lloc a Londres, no ha produït el més lleu interès a Catalunya, on els rotatius s'obstinen en viure lluny de l'òrbita espiritual d'Europa!

I no obstant el fet de que s'intenti articular l'ànima bon xic dispersa i esvaïda del món llatí, té més importància, molta més; que certs esdeveniments polítics d'aquests que agiten l'atmosfera atapeïda de les Cambres legislatives o l'ambient subtil de les Cancelleries.

Hi ha en aqueixa romàntica creuada pel llatinitisme un alt sentit nacionalista, més noble i ideal que qualsevol altre, perquè es funda i aferma en principis d'universalitat, de substància i s'orienta cap a objectius de cultura i de civilització, de dinamisme...

Si un nucli natural pot ésser una pàtria, una civilització és més que això: és una *màtria*, una matriu, una pluralitat fecunda i essencialment *una*. En altres termes es podria dir que una civilització és una pàtria únicament, purament es-

piritual, d'inspiració sentimental i ideològica. Una pàtria sense fites ni banderes...

Esser llatí, no ja per la sang i per raça que aquestes són coses aleatòries, sinó per influència d'ambient moral, vol dir pensar, viure i sentir d'una determinada manera i posseir del món i de cada fenomen una determinada concepció...

Llatinisme vol dir claretat, simplicitat, gràcia, harmonia, ritme; vol dir Classicisme i Renaixement...

Una gaviota voletejant a l'entorn de una vela marina, una olivera, un taronger... Don Quixot en oposició a Hamlet i al Dr. Faust... La vinya anacròntica contra la sidra i la cervesa...

Foc de Sol i no de hulla....

**

Aquest contrast entre dues civilitzacions, entre aquesta doble ànima d'Europa, s'ha fet més palpable ara que tot es palpa fastigosament, a força de materialització.

El món llatí reula, reula incessantment davant de les llegendes nòrdiques. S'ha romput l'equilibri. L'auria civilització humanista cedeix a l'impuls de la màquina i del combustible. Els Estats Units comencen de regular la vida de les Repúbliques llatines d'Amèrica. Els snobs saxons importen quaniosament la cultura de París i de Roma. No es tracta ja de principis, sinó de matèries primes. Res de Classicisme ni de Renaixement; standardització i taylorisme.

Be està que la civilització del Nord, feta d'anàlisi i de confort, avenci i arrel. Però cal també que la nostra, la llatina, mestressa en síntesis grandioses i intuïcions genials, conservi totes les seves prerrogatives en el camí del progrés infinit dels pobles.

Lluitar per a fer més fort i independent l'esperit llatí i perquè totes les seves energies es concentrin i orientin, és la més noble tasca que podem dur avui a terme.

Per això ens dol que Catalunya s'hagi tombat d'esquena al Congrés de la Premsa llatina, el qual, si no ha tingut l'eficàcia que calia, és una bona iniciació de tasca.

Després de la guerra cruel i sagnant,

el món necessita asserenar-se i ennobrir-se.

Allunyem la topada bèl·lica dels pobles per a exercitar la noble esgrima de les clàssiques normes intel·lectuals i emotives!

GLICINI

Com va caure

Erem en el cabaret. La música carrin-clona, tocava un ball que no comprenia i que no m'encisava.

Dansaven les parelles, esbigarrades, sense ritmes ni compàs, i sols es veia plenament que una il·lusió ràpida creuava en cervells malalticos i degenerats.

Prop meu hi havia una noia d'uns vint anys, morena i novella — es veia — de l'ofici.

A l'ésser deixada per dos jovencells, s'atancà prop meu i em digué:

—Paga alguna cosa; avui no he menjat res.

Va semblar-me que a través d'aquells ulls, no prou viciats pel flirteig mondà, hi havia quelcom de bo en el cor d'aquella noia.

—Pots demanar que et complaure. I consti que no ho faig per egoisme ni per altre interès, sinó el que m'inspira la pietat.

S'aixecà com indignada i em digué:

—No admeto almoïna, senyor!

—Perdoni; jo no li ofereixo diners, la convido a apagar la fam, i això és deure de humanitat.

Callà. Va observar-me i va assegurar novament a la butaca.

Vingué el garçon i serví lo que demanà.

—Es barcelonina?

—No; vareig néixer a Tàrraga.

—De casa pobra?...

—Certament; tan pobra, que no poguent els meus pares mantenir-me, m'enviaren a servir a aquesta maleïda ciutat.

I recalca maleïda, amb un to agressiu i clouent els carminats llavis, roents com abrasats de foc.

—Comprenc el cas. Aquí, escoltant a un senyoret, va caure al vici...

—No; no fou així com vareig rodolar an aquesta vida de fàstic...

—Qui fou el culpable allavors?

—Jo mateixa, que tenia ja divuit anys, i estava prou avisada de la meva pobra mare, que Déu l'hagi perdonada.

—La ceguera de lo desconegut...

—Cert; mes qui em robà la meva honra, encara que és vergonya dir-ho, fou un sacerdot, un sacerdot vell i curull de diner. Va prometre'm fer-me rica, acabar amb la vida de minyona i d'eternes amargors i vaig oferir el meu cos, creient sinceres les paraules del sàtir.

—No fou així?

—El vil, per no comprometre la seva honorabilitat i la carrera de canonge, quan arribà l'estat de que havia de donar a llum el fruit de les meves entranyes, va fer-me marxar a Tarragona. Mes, al tornar, oh, sarcasme! L'ocellot negre havia volat i havia marxat al Nord, havent sapigut que havia sol·licitat un càrrec, que obtingué mercès a les influències del sacerdot.

—I el seu fill?

—Per ell és la meva lluita, no per mi... Eixugà dues llàgrimes que li lliscaren per les galtes. I de sobte digué:

—Mes... vés que li explico jo ara.

—Conti... expliqui's, faci el favor...

—El meu fill el cuida una bona dona que l'ensenyarà a ésser bo i de ignorar qui és la seva mare... Potser si un dia la sort fes que pogués obtenir una fortuna... reculliria al meu fill i marxaríem al Brasil o a Montevideo...

—I com pensa ésser-ho de rica?

—Cercant amors fingits, fer valdre aquesta cosa que els homes anomenen *belleza*, i abans aquesta no es fongui, com el sol a la posta, haig de lograr el meu anhel...

—Un consell vull donar-li, desconeguda amiga.

—Parli...

—No cerqui l'amor en els cabarets ni llocs impúdics. Aquí, no trobarà res més que vici i escòria...

—On dec anar? On puc anar? Si aquests passos són el pròleg de la meua vida... Em manquen molts estudis, refinaments de dona acostumada a un viure alegre...

—Sap on no li mancarà aquest desig que la té obsessionada? Anant a raure a la

Una moda nova

—Salut i pessetes.

—No, cà! Salut i dòlars!

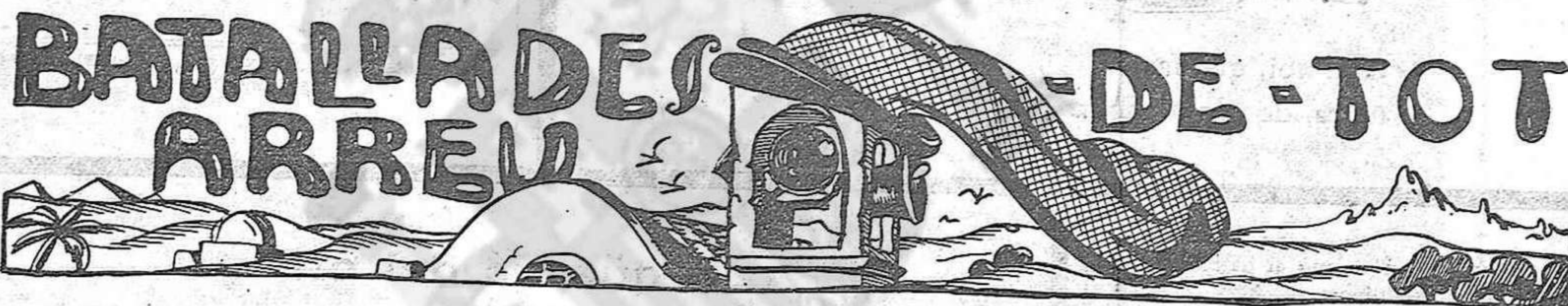
mateixa clerecia, explotant a la gent d'església que li han trossejat el cor, acudint al confessorari jesuític i arrelant-se al cor del clergue, però del clergue ric, que n'hi han a dotzenes.

—Em fan fàstic... El vell canonge...

—No cal tan alta jerarquia per a copsar el seu diabòlic pensament... Ells tallaren les ales de la seva virtut, han d'ésser ells qui han de pagar-li l'escarni i la burla... Vostè no sap on anà el canonge?

—No. Va mentir sempre, i em donà altre nom... No devia ésser jo la primera ocella que queia a la seva xarxa maleïda... —Doncs, bé. Jo li prego indagui si pot saber un dia el nom d'aquest pillastre, i li juro que aniré jo propiament a cercar-lo, encara que sia a les portes de l'infern. Tingui, aquí té la meua dreça i sap on té un amic, no un covard èmul de canonge ni un home hipòcrit religiós...

La noia la posà al seu targeter i em mirà anonadada.

HUMANITAT

Veus aquí als oldà de Ngaoundere que surt a passejar. El soldà de Ngaoundere és un home senzill, humil, pobre gairebé, exposat, com tots els seus súbdits, a la malaltia o a l'assassinat, subjecte al mal físic, al metafísic i al moral.

Viu en un esplèndid palau de fang, canyes i fustots—restes de naufragis, dels assalts a les caravanes—que res té que envejar a les innúmeres barraques que, habitades per gitanos i gent d'ínfima condició social, enronden Barcelona. En aquest palau de fang i palla el soldà de Ngaoundere més d'una vegada hi ha patit fam. Però fam de debò.

En aquest palau de fang i canyes el soldà de Ngaoundere hi té unes armes, unes pells i una ombrel·la. En altres barraques té distribuïdes les do-

El soldà de Ngaoundere sota l'ombrel·la, privilegi de la sobirania

nes seves. Perquè en té moltes i no és que les pugui mantenir, no.—Pobret, si amb prou feines es pot mantenir ell!—Es qu'el soldà no pot passar

gana sol. Si en passa, n'ha de passar acompanyat d'unes quantes dones. Com més, millor. Això li dona categoria i dignitat de sobirà.

Però lo que el soldà de Ngaoundere estima més no són les seves dones de la barraca—no ens atrevim a dir harem—sinó la seva ombrel·la. No són les dones qui li donen millor categoria i dignitat de sobirà, sinó la seva ombrel·la, que és l'única que existeix al reialme.

El soldà és l'únic que pot lliurar-se del rigor del sol, que és un sol dels més rigorosos que es coneixen. Els demés habitants, nus, es van rostint lentament sota aquell càstic del cel. Sort que, com són negres, no se'n adonen fins que ja són a l'altre barri, fins que ja s'han rostit tant que s'han cremat.

El soldà és l'únic que té aquest tresor magnífic; l'ombrel·la.

LA «TOILETTE»

Es fàcil que vosaltres hagueu assistit a Europa a una festa mondana: una representació de gala a l'«Opera», un ball, una «kermesse» aristocràtica. Hi haureu vist a les senyores amb robes magnífiques: tissús, crepè marrocaïn, velluts, sedes, pells, plomes que valen una fortuna; d'avestrús, d'au del Paradís, joies precioses, brillants, maragdes, berils, crissopacis, calcedònies.

En canvi, mireu aquesta fotografia. No compreneu ben bé el què hi fan aquestes dues dones. Però nosaltres us ho explicarem.

Es una tribu índia—aquesta setmana ens hem enamorat de la gent de color—en la que es pre-

para una festa. Els pobladors d'aquesta tribu no tenen entre ells un Whort, un Redfern, un Paquin, qualsevol d'aquests modistos francesos famosos a tot el món. Com són gent innocent i sana van

Preparant-se en una tribu índia per a una festa de gala

nus i semblen pastilles de xocolata amb cames. Però quan, com avui, hi ha una festa, sinó tenen modista, tenen pintora. Aquesta pintora és qui supleix a la modista.

En arribar una festa d'etiqueta aquesta pintora és cridada a casa de les dames notables de la tribu—que, com podeu veure, viuen bastant malament—per a pintar certes parts del cos d'aquestes dames amb colors llampants.

Es clar que a l'endemà aquestes dames s'hauran de banyar amb aiguarràs, però durant la festa, amb les pintures i uns collarets de vidres de colors de caps d'ocells, han fet el gran paper. Es indubtable que per als pobladors d'aquesta tribu índia no deu existir el problema de la vida cara.

EL CALIFA A SUÏSSA

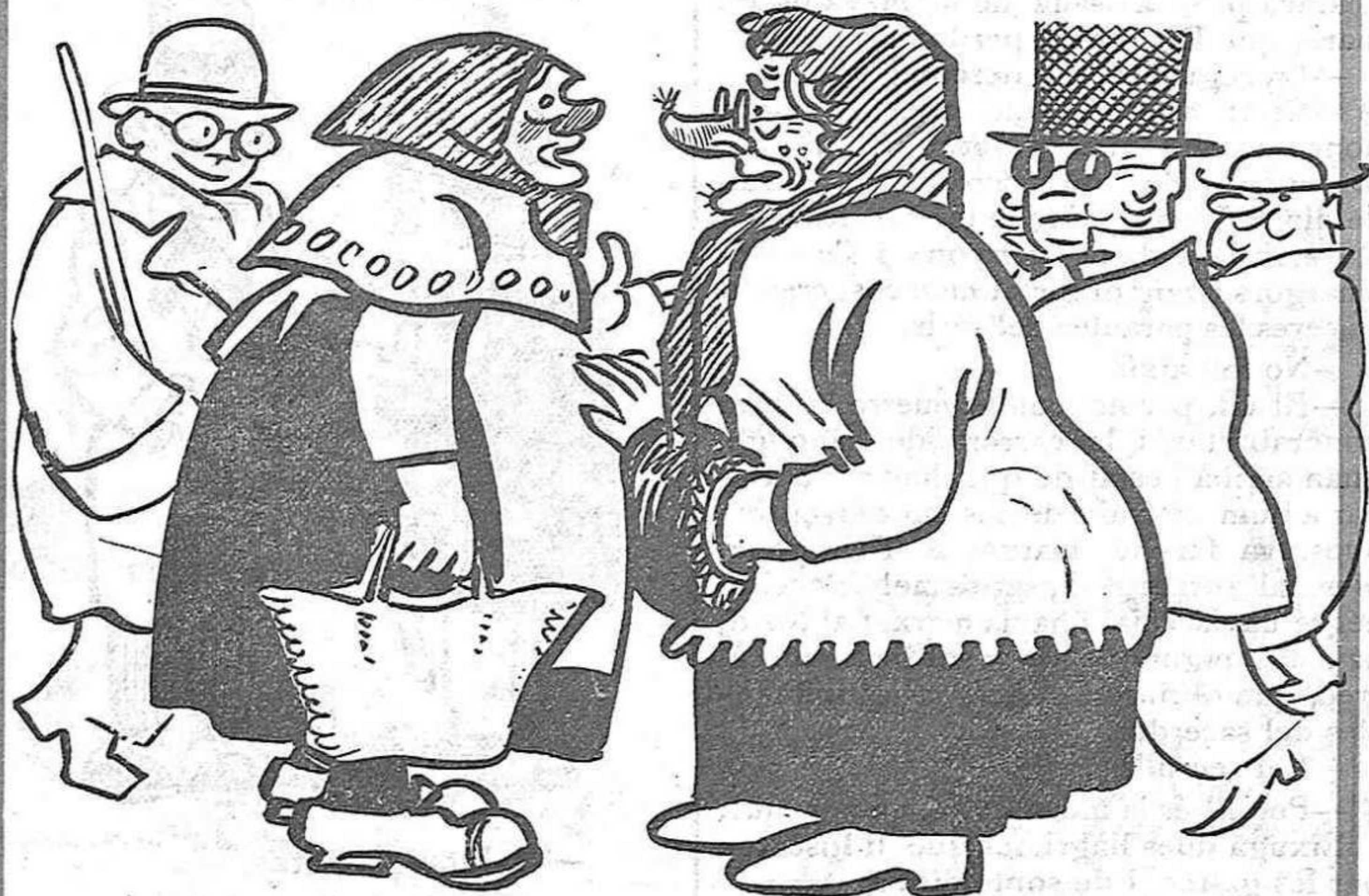
La república helvètica és el més amable refugi per als sobirans que han perdut la sobirania i per a tota aquesta gent de viure extraordinari i estrany. Hi van Lenin, l'ex-rei Manuel de Portugal, Abdul Medjid i algun «rata d'hotel» famós.

Heu's aquí a Abdul Medjid, l'ex-califa, a la terrassa d'un hotel de Suïssa, amb els seus fills que són els únics que l'han pogut acompanyar. L'ex-califa Abdul-Medjid està trist, no per la pèrdua del califat, sinó per la pèrdua de les seves dones. Perquè a ell les llibertats d'aquesta república no li sembla llibertat. Li semblaria així si a Suïssa fos tolerada la poligàmia.

Abdul Medjid en l'exili

Xafarderies

—Ara si que no és pas el clero qui té la culpa de que la vianda vagi cara!

apenes treballar, sols molestant-se en escriure a Madrid, a l'Apartat 813, rebrà, acte seguit, dient-li lo que ha de fer per a guanyar-les.

El qui escriu aquests «Repics», que va nèixer ja un xic cansat i de cul, en lloc de cara, espera resposta fa dies i encara no n'ha rebut.

Si hi ha algun feliç mortal que ha tingut la bola blanca i les guanya, estimaré ens ho digui, perquè potser si encara hi han miracles al món i no ho sabem que molts desdixats que esperem la felicitat portada a domicili.

Rambla boulevard? Rambla passeig?...

Nosaltres que de la Rambla en tenim un concepte clar, per ésser la *via làctea* de la ciutat, l'estimem de cor, malgrat els ocells que es purguen, les flors que no ens deixen donar un pas, les colles de mamíferos discutint l'estocada *ladeada* de l'Agüero o del Lagartito, o els futboleros badant enfront la pissarra d'El Sol.

La Rambla lo que hauria d'ésser és millor astalada, més neta, més polida...

Lo demés ens està bé, que sia el passeig etern on no s'hi coneix la misèria, perquè els que no duiem un vestit nou o bé habillats al *darnier vic*, passem per les acerces...

Volem una Rambla, no de ramblers de poble... Una via curiosa, cosa que no és avui.

Notícies seques.

La nova llei de Règim local conté més de cinc-cents articles.

El batxillerat durarà set anys.
D'això en diuen simplificar les coses?
No ho entenc.

A la Mancomunitat i dependències llurs segueixen plovent les dimissions d'alts empleats; a la d'En Rovira i Virgili han seguit les d'En Galí i d'En Campalans, esperant-se'n encara d'altres.
Si no s'hi troben bé, obren santament anant-se'n. Jo faria el mateix.

Es parla molt de la reforma del servei militar, reduint-lo a dos anys, amb quatre permisos de 45 dies pels soldats instruits.

Està bé que l'escursin, però millor seria fer-lo voluntari. No?

Res hi ha més deliciós que passar per un carrer, dels centenars que n'hi han de bruts i sense vigilància, i sentir-te al clatell una *Zamorana*—com diuen els bailets—que et deixa més tou que un merenga del carrer de Petritxol.

I per postres que et rodegin onze futboleros, que lluny de dir-te: *Perdoni... Dispensi...* et diguin: *Ximpla! Tòtila! Volta'!*

Es un pas que ensenyi el grau d'educació elemental dels nostres infants.

I de passada... la inèpcia de les autoritats, que no acaben amb aquests denigrants atropells, avui, a l'ordre del dia.

En Jaumet de Borbón diu que ha estat uns dies a Barcelona per a enterar-se de *viso* de com està la cosa.

Em sembla que haurà vist ben clar que la cosa està que bufa.

Però no cap al tradicionalisme.

La policia detingué a un subjecte perquè es dedicava a la trata de blanques.

Nosaltres coneixem curanderos que, sense autorització, tracten de curar a les morenes...

Tot són colors diferents.

Aquell home era més borratxo que el «Jerez»!

No hi ha carn i en pocs dies hem presenciat un cas que deshonra a la Comissió de Abastiments, que els hi prenen el pèl, com la ciutat és víctima d'aquests *galifardeus* que juguen miserablement amb el poble.

Solament hem vist molta vedella... però passada i allà per Adreçanes...

Vedella... amb tomàquets...

Lo que no hem vist mai a cap presiri és a uns quants venedors que prenen per montera al desgraciat *Foanet*, perquè som una colla de *Foanets*...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, 1932
Ael Olim, número 8

Entre veïns

—I tú, noi, què fas?

—Mira, de cap a l'acordeó!

Vareig cridar al cambrer. Vareig pagar el sopar, que fou apenes saborejat per la noia pel dolor que nuava el seu cor.

Varem aixecar-nos. Vaig obrir la cartera, vareig donar-li un billet de cent pessetes, dient-li:

—Això pel seu fill, pel seu fill.

Anava a besar-me la mà, aquella mà pecadora, i vareig retirar-la, repetint:

—No cerqui a homes com jo, busqui als ensotanats...

**

Diferentes vegades he anat al famós cabaret, i puc jurar que no la he vist mai més a la pobra tarreganense i n'hi he sapigut mai més d'ella.

I d'això, en tinc un orgull gran.

EL CAVALER NOCTÀMBUL

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

REPICS

Onze mesos que la vaga de Copons segueix amb el mateix estat, sense que les autoritats hagin resolt aquest difícil problema i sense pensar que famílies obreres es veuen obligades, per la fam, a emigrar davant l'inconsciència d'un patró sense cor ni ànima.

No hi ha dret! La vida de l'obrer està per damunt de l'egoisme d'un home mancat de sentiments humans. I també *creiem* hi ha Ministeris del Treball a fi d'evitar atemptats e injustícies, perquè no és lògic que el treballador hagi d'ésser ni esclau, ni un regatxo d'un home egoïsta.

Un lletrat va estafar al Banc de Catalunya deu mil *pàfies*.

Hi ho feu amb una lletra.

Naturalment, havia d'ésser així.

En canvi un carterista ho hauria fet treballant a cartera...

Fóra colònies!

Això de les colònies dels pobles rurals són una mena d'ergàstules, en les que l'obrer es troba s'hiat i ha de venir obligat a passar per les exigències dels patrons.

Capella a la fàbrica, on se'ls obliga a oir missa

per força, economat, on perquè al patró li convé, ha de deixar-hi allí els diners...

Se sap si un obrer perd o no la nit, si surt o entra del barri.

Es a dir, són les colònies, la majoria d'elles, no totes per cert, les gàbies amb que, pintades d'or, els ocellats de fàbrica s'hi troben a dintre...

Lo que és difícil, i un problema costós de resoldre, és sortir-ne... Per això les fan ben lluny dels pobles!... Ah... pillets!

S'ha format un Sindicat de veïns, a fi de que cada carrer tingui la seva Junta, posada pels mateixos veïns, i acabar amb la puja criminal de lloguers.

A més, un dels tres articles que consta el Reglament diu:

«Tot llogater que estigui al corrent de pagament i sia víctima d'un atropell per part del propietari, la Junta cridarà Consell general i es pendrà l'acord d'anar tots els socis alhora a casa del bandoler i tirar-lo de dalt a baix del balcó, si es troba a llur domicili, o bé el d'esperar-lo per a rebre'l a pedrada seca.»

Visca l'Únic Sindicat que va a lo positiu i en sense gaires retòriques!

Però això no és a Espanya encara. Regeix a la Sonambulinga, una terra de negres, entrant a mà dreta, de l'Oceà Atlàntic.

Qui pateix és perquè vol

Cal llegir un anunci a la premsa diària que diu que el qui vulgui guanyar 800 pessetes sense

La qüestió del dia

—Noies, hem de decidir o bulevard o rambla.

—Les patates ens preocupen, que aviat aniran a duru la lliura!